

[Ebba Strange]

Jeg skal gøre det kort denne gang. Vi er jo midt i en tredjebehandling, og jeg har holdt mit hovedindlæg, som jeg går ud fra at folk har hørt.

Da vi fik forslaget tilbage i retsudvalget, var det specielt de internationale forhold på det område, der handler om retshåndhævelsesarrest, vi var interesserede i at få undersøgt. Vi fik bekræftet – hvad vi også forventede – at både Norge og Sverige har en retshåndhævelsesarrest, men at betingelsen for at bruge den er, at man opererer med strafferammer på 10 år i Norge og 2 år i Sverige. I Vesttyskland har man også en retshåndhævelsesarrest, og dér er grænsen for at bruge den en forventet straf på ét år.

Med de oplysninger, vi har fået hidtil, stiller Danmark sig altså i en helt speciel situation i forhold til vore nærmeste nabolande, med hvem vi dog ellers normalt deler retspolitisk opfattelse, og det skal så være en sidste begrundelse, jeg kan give fra denne talerstol for at få især den socialdemokratiske gruppe til endnu en gang at overveje sin stilling.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Den afstemning, vi nu står over for, er givet den alvorligste, der finder sted i denne samling, og jeg beder om, at Folketingets medlemmer en sidste gang gennemtænker, hvad det drejer sig om, og ikke bruger tiden til almindelig snak. Hvis man absolut vil snakke, bør det ikke ske her i salen, når man står over for den alvorligste afstemning i hele denne samling.

Jeg vil gerne have lov til at fremhæve, at man overtræder den europæiske menneskerettighedskonventions artikel 5, hvis man stemmer justitsministerens lovforslag igennem. Artikel 5 siger: »Ingen må berøves friheden undtagen i følgende tilfælde og i overensstemmelse med den ved lov foreskrevne fremgangsmåde:« – og hovedreglen er så, at man skal være dømt, før man kan berøves friheden.

Jeg synes, der for den socialdemokratiske gruppe er grund til at tænke dette igennem – i betragtning af, hvordan man tidligere har hæget om menneskerettighedskonventionen. Man bør vel også huske på, at det var socialdemokratiske ministre, der var med, da Europarådets ministerkomité den 9. april 1965 udtalte sig om varetægtsfængslinger og gik

stærkt imod en regel som den, man her har forberedt fra justitsministerens side, at man så sent som den 27. juni 1980 igen var ude i dette anliggende og understregede, at man ikke måtte varetægtsfængsle i sådan et tilfælde, som vi går ind på her, og at bogstaveligt talt samtlige sagkyndige har udtalt sig imod det. Specielt skal jeg her vende tilbage til, at Vestre Landsret og Østre Landsret har udtalt sig imod det. Og det vil jeg gerne sammenholde med det svar, som justitsministeren gav, da han i retsudvalget blev spurgt, om han virkelig mente, at man kunne skubbe alle internationale udsagn til side og forventede, at danske domstole rettede sig efter, at justitsministeren her anlægger sin helt egen fortolkning. Justitsministeren mente, at sådan ville domstolene handle.

Jeg vil gerne her med det samme sige, at jeg håber, Østre og Vestre Landsret vil fastholde deres opfattelse af, at det stærkt nærmer sig det forbryderiske, hvis man gennemfører denne lov. Jeg håber, at landsretterne vil tage konsekvensen af deres egen indstilling, og jeg kan kun anbefale forsvarerne i hvert eneste tilfælde, hvor man vil bruge denne nye adgang til varetægtsfængsling, at rette en appel til landsretterne, sådan at Danmark kan undgå at blive slæbt for Menneskerettighedskommissionen og Menneskerettighedsdomstolen, hvilket efter min mening næsten må anses for uundgåeligt.

Efter de bilag, vi fik inden denne fortsatte behandling, ville jeg ønske, at de socialdemokratiske medlemmer, før de stemmer, ville give sig tid til at læse – det står i de bilag, vi fik inden denne fortsatte behandling – hvad der siges i Norge om varetægtsfængsling, når der ikke er fare for, at den pågældende flygter, ødelægger beviser eller vil begå en straffelovsovertrædelse af alvorlig karakter igen.

Ord til andet er begrundelsen i den norske lovgivning den samme som den, den danske justitsminister har anvendt, men den norske lov siger ligesom den danske, at der skal være særligt begrundet mistanke, men så er fortsættelsen i Norge: og at der skal være en strafferamme på 10 år. Det, der er fortsættelsen i Danmark, er, at der skal være udsigt til en endelig dom på 60 dage. 10 år over for 60 dage! Det er, hvad vi står over for.

Jeg vil gerne have lov til her at pege på det, vi har sagt i tillægsbetænkningen. Vi vil